

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 14, 2013

Nummer 14, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ3669](#) 05-04-2013

Astra

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ6228](#) 02-04-2013

Conservatrix/bedrijf 1 en X

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ6041](#) 02-04-2013

Vereniging Martijn

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6207](#) 27-03-2013

Uniekaas/X

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6308](#) 27-03-2013

X c.s./Y c.s.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6318](#) 27-03-2013

X c.s./Y c.s.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6100](#) 27-03-2013

X en Y/R en S---R en S/X en Y

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ5487](#) 20-03-2013

Stichting Volendam/ABN Amro Bank N.V. (Safe Haven)

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6236](#) 13-03-2013

De Wolff Nederland Windenergie/GEP Nederland BV

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6198](#) 03-03-2013

Curator / Haremakel en Eurorouting en B

RECHTSPRAAK

Astra

Artikel 81 lid 1 RO. Schadevordering wegens onzorgvuldig handelen door bestuurder vennootschap. Vermindering van verhaalsmogelijkheden. Vordering door rechtbank en hof afgewezen. HR verwerpt het beroep

Y is architect. Hij is sinds 18 december 1981 bestuurder van Obliet BV. Obliet BV is sinds 21 december 1989 100% aandeelhouder en sinds 1 januari 2005 enig bestuurder van Astra BV. Tussen X en Astra is in mei 1999 een overeenkomst van opdracht gesloten. Krachtens deze overeenkomst diende Astra als bouwkundig en interieurarchitect een nieuw op te richten woning te ontwerpen. Met betrekking tot gebreken aan de woning heeft X een rapport doen opmaken door Bouwkundig Adviesbureau C om inzicht te verkrijgen in aard en ernst van de gebreken, de remedie én de met het treffen van voorzieningen gemoeide kosten. X heeft bij inleidende dagvaarding van 14 januari 2009 voor de Rechtbank 's-Hertogenbosch gesteld dat Y heeft nagelaten voorzieningen te treffen voor de schuldeisers van Astra en dat dit onrechtmatig is jegens X en gevorderd Y te veroordelen tot voldoening van de schade die X daardoor heeft geleden en nog zal lijden in het geval vast komt te staan dat X een opeisbare vordering heeft op Astra en Astra voor deze vordering geen verhaal blijkt te bieden. X heeft aan deze vordering ten grondslag gelegd dat Y in strijd heeft gehandeld met de zorgvuldigheid die Y als bestuurder van Astra jegens X in acht moet nemen door de binnen Astra gedreven ondernemingsactiviteiten over te hevelen naar twee andere vennootschappen, zonder gelijktijdig een voorziening te treffen in verband met de vordering van X op Astra, wetende dat X als gevolg hiervan nadeel ondervindt ter zake van zijn verhaalsmogelijkheden op Astra.

De rechtbank heeft in haar (eind)vonnis van 21 juli 2010 de vordering afgewezen.

In zijn arrest van 15 mei 2012 heeft het hof het bestreden eindvonnis bekrachtigd (rov. 4.6.3-4.7.4). X heeft tegen het arrest van het hof cassatieberoep ingesteld.

De conclusie van de advocaat-generaal J. Spier strekt tot verwerping van het beroep. Volgens A-G Spier kan het cassatieberoep worden afgehandeld op basis van een obiter dictum van het hof – dat veel werk van de zaak heeft gemaakt – dat zijn oordeel zelfstandig kan dragen.

Weliswaar worden tegen dat oordeel vele klachten geventileerd, maar deze mislukken. A-G Spier overweegt het volgende.

In 's hofs in cassatie niet bestreden weergave van de grondslag van de vordering (rov. 4.2) wordt Y verweten jegens X onrechtmatig te hebben gehandeld in zijn hoedanigheid van bestuurder van Astra. Blijkens 's hofs in cassatie evenmin bestreden vaststelling was Y evenwel geen bestuurder van Astra. Dat was (sinds 1 januari 2005) namelijk Obliet BV. Nu de gewraakte handelingen ná 1 januari 2005 hebben plaatsgevonden, is de vordering aanstonds tot mislukken gedoemd, wat er van 's hofs oordeel en de klachten verder ook zij. Reeds hierom mist X belang bij zijn klachten. Het hof heeft voorts –

bij wege van obiter dictum – geoordeeld dat: a. een eventuele vordering van X op Astra beperkt zou zijn tot € 100.000 (rov. 4.7.4); b. voor het onder a genoemde bedrag in 2005 een voorziening was getroffen op de balans van Astra. Wanneer dit oordeel van het hof stand houdt, is een deugdelijke basis onder de vordering weggefallen. Heel in het bijzonder valt onder die omstandigheden niet in te zien waarom Y een persoonlijk ernstig verwijt zou treffen.

De onderdelen 4 sub j, k, l, 5.2, 6.1 en 6.2 komen op tegen 's hofs oordeel. In onderling verband en samenhang gelezen voeren ze aan: a. er was geen voorziening getroffen; b. de voorziening was er nog niet ten tijde van de herstructurering maar (bedoeld zal wel zijn) op zijn best in de jaarrekening over 2005; c. Y heeft de voorziening opgesoupeerd door er zijn eigen advocatenkosten uit te betalen; d. destijds was hetgeen onder c werd vermeld al voor Y voorzienbaar.

De onder sub a vermelde klacht faalt omdat zij langs 's hofs oordeel heengaat. Het hof heeft immers geoordeeld dat in 2005 (het jaar van de herstructurering) een voorziening was getroffen. De onder sub b vermelde klacht mist redelijk belang. Zonder toelichting valt immers niet in te zien waarom door de geschetste gang van zaken de belangen van X zouden zijn geschaad, laat staan dat is gesteld of gebleken dat een enkele weken eerdere reservering voor X van enig nut zou zijn geweest. De onder sub c samengevatte klacht treft geen doel omdat de vordering hierop niet is gestoeld. Deze stelling is op niets concreets gebaseerd en daarom behoefde het hof er niet op in te gaan. A-G Spier lijkt het zonneklaar dat een rechter niet op onwaarheden of op zijn best heel erg onzorgvuldig geformuleerde stellingen, die in het oog springend onjuist zijn, hoeft in te gaan en denkt dat het om een veelheid van redenen goed zou zijn als de Hoge Raad aan de geschetste betreuwenswaardige gang van zaken, die helaas allerminst uitzondering is, gevolgen zou willen verbinden. Artikel 21 Rv. biedt daartoe alleszins de ruimte. Nu de onder sub a vermelde stelling naar het rijk der fabelen is verwezen, hoeft A-G Spier op de vervolklacht, onder sub d, niet meer in te gaan. Daar komt nog bij

dat tot op heden niet goed uit de verf is gekomen welke schade in de visie van X zou zijn veroorzaakt door de pretense tekortkomingen van Astra. Bij deze stand van zaken missen de overige klachten belang.

De Hoge Raad verwerpt het beroep. De in het middel aangevoerde klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu de klachten niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ3669

Zaaknummer: 12/04103

Wetsartikelen: 6:162 BW en 81 lid 1 RO

RECHTSPRAAK

Vereniging Martijn

Beroep tegen ontbindingsbesluit vereniging door de (reeds ontbonden) vereniging. Kunnen de gedragingen van de vereniging leiden tot ontwrichting van de samenleving?

Het Openbaar Ministerie heeft de rechtbank verzocht bij beschikking uitvoerbaar bij voorraad, op de voet van artikel 2:20 BW over te gaan tot het verboden verklaren en ontbinden van de vereniging met benoeming van een vereffenaar (art. 2:23 lid 1 BW) en te bepalen dat een eventueel batig saldo na vereffening wordt uitgekeerd aan de Staat. Het Openbaar Ministerie heeft hiertoe gesteld dat de werkzaamheid van de vereniging in strijd is met de openbare orde, omdat die werkzaamheid kinderen bedreigt in hun lichamelijke, emotionele en seksuele integriteit en de rechten en vrijheden van deze kwetsbare groep aantast.

Het hof oordeelt als volgt. De vereniging is door de rechtbank bij constitutieve uitspraak uitvoerbaar bij voorraad verboden en ontbonden verklaard. De vraag is of die omstandigheid in de weg staat aan het instellen van hoger beroep door die vereniging zelf.

Bij beëindiging van een rechtspersoon onderscheidt de wetgever in de artikelen 2:19 BW en 2:20 BW het moment waarop de rechtspersoon wordt ontbonden van het moment waarop zij ophoudt te bestaan. Die twee momenten kunnen in de tijd samenvallen (art. 2:19 lid 4 BW) maar noodzakelijk is dat niet. De rechtspersoon blijft na haar ontbinding bijvoorbeeld voortbestaan, voor zover nodig voor de afwikkeling van haar vermogen (art. 2:19 lid 5 BW). Ook in de rechtspraak wordt het hier bedoelde onderscheid gehanteerd. Zo kan een ontbonden rechtspersoon strafrechtelijk worden vervolgd, zelfs zonder dat er bekende baten voorhanden zijn (HR 2 oktober 2007, LJN BA5825, NJ 2008, 550 en HR 16 november 2010, LJN BM3630, NJ 2010, 625). Ook kan van een ontbonden vennootschap het faillissement worden uitgelokt (Hof Amsterdam 31 maart 2011, LJN BQ1156, JOR 2011, 307) en kan een ontbonden vennootschap bestuurder zijn van een andere vennootschap (Hof Amsterdam 29 juni 2010 LJN BP2527, JONDR 2011, 158). Civiele procedures lopen door, ondanks het ontbonden zijn van een rechtspersoon, zodat dan wel tegen die rechtspersoon een veroordelend vonnis kan worden verkregen (Hof Amsterdam 22 november 2011, LJN BU6627). Onder de daarvoor

normaal geldende voorwaarden is een dergelijk vonnis vatbaar voor hoger beroep en cassatie.

Hoewel de wetgever niet uitdrukkelijk heeft bepaald dat een ontbonden rechtspersoon voortbestaat voor zover nodig om tegen de uitspraak waarin zij is ontbonden hoger beroep in te stellen, dient daarvan in het licht van het systeem van de wet en gezien de rechtspraak wel te worden uitgegaan. Een andere beslissing zou zich niet verdragen met het in het Nederlandse burgerlijk procesrecht verankerde uitgangspunt dat een partij in beginsel recht heeft op een beoordeling van haar zaak in twee instanties waarin over de feiten wordt geoordeeld. Ten slotte zou niet-ontvankelijkheid van de vereniging niet verenigbaar zijn met het beginsel van equality of arms dat besloten ligt in het recht op een eerlijk proces (art. 6 EVRM). De consequentie van een dergelijk oordeel zou immers zijn dat bij afwijzing van het verzoek tot ontbinding het Openbaar Ministerie wel de mogelijkheid zou hebben haar verzoek in hoger beroep nogmaals te laten beoordelen, terwijl bij toewijzing daarvan aan de vereniging een dergelijke mogelijkheid zou worden ontnomen. De vereniging is dus ontvankelijk in het hoger beroep.

De verbodenverklaring en ontbinding van de vereniging is gegrond op het bepaalde in artikel 2:20 lid 1 BW, waarin is bepaald dat een rechtspersoon waarvan de werkzaamheid in strijd is met de openbare orde door de rechtbank op verzoek van het Openbaar Ministerie wordt verboden verklaard en ontbonden.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat het begrip 'werkzaamheid' in zijn gewone feitelijke betekenis is gebruikt. Dat wil zeggen dat het ziet op de daden van de rechtspersoon en de woorden die hij in het kader van zijn organisatie spreekt of schrijft. Bij de uitleg van het begrip 'werkzaamheid' moet sprake zijn van handelen of nalaten van de rechtspersoon zelf, dan wel van derden waarover (het bestuur van) de rechtspersoon daadwerkelijke zeggenschap heeft gehad of waartoe (het bestuur van) de rechtspersoon gelegenheid heeft gegeven. Dergelijke gedragingen kunnen als eigen gedraging aan de rechtspersoon worden toegerekend.

Bij de beantwoording van de vraag of de werkzaamheid van de rechtspersoon in strijd is met de openbare orde, geldt als uitgangspunt dat de in artikel 8 van de Grondwet en artikel 11 van de EVRM gewaarborgde vrijheid van vereniging en vergadering een grondbeginsel van de democratische rechtsstaat is, en dat het verbieden van een rechtspersoon een ernstige inbreuk op dit grondrecht betekent. Daaraan kan slechts in het uiterste geval worden toegekomen. Voor een verbodenverklaring moet het dan ook om meer gaan dan gedrag dat uit maatschappelijk oogpunt als ongewenst wordt ervaren. De verbodenverklaring dient te worden gezien als een noodzakelijke maatregel om gedragingen te voorkomen die een daadwerkelijke en ernstige aantasting vormen van als wezenlijk ervaren beginselen van ons rechtsstelsel en die onze samenleving ontwrichten of kunnen ontwrichten. Dit dwingt tot een

terughoudende toepassing van de in artikel 2:20 BW neergelegde mogelijkheid tot het verbieden en ontbinden van rechtspersonen.

Het hof deelt de opvatting van het Openbaar Ministerie dat de bescherming van de seksuele integriteit van kinderen één van de algemeen aanvaarde grondvesten vormt van ons rechtsstelsel. Dat beginsel strekt zich niet alleen uit tot de opsporing en vervolging van strafbare feiten waarmee wordt beoogd aan die bescherming vorm te geven. Het bestrijkt ook elk georganiseerd verband waarin verlangens onder personen met een pedofiele geaardheid zodanig worden gevoed, en gevoelens van onbehagen van deze personen zodanig worden getemperd, dat een beschermend klimaat ontstaat waarin dergelijke strafbaar gestelde gedragingen als gerechtvaardigd en heilzaam kunnen worden ervaren.

Naar het oordeel van het hof is daarvan in dit geval sprake en is dit een daadwerkelijke en ernstige aantasting van het als wezenlijk ervaren beginsel dat de lichamelijke en seksuele integriteit van het kind dient te worden beschermd.

Naar het oordeel van het hof miskent het Openbaar Ministerie echter dat artikel 2:20 BW, waar het verzoek op is gebaseerd, niet het hiervoor besproken belang van het kind beoogt te beschermen, maar dat van de samenleving. De wettelijke bepalingen die wel de integriteit van het kind beogen te beschermen, zijn in deze zaak niet aan de orde. Die constatering is bij de beoordeling van het verzoek doorslaggevend. Wat voor kinderen geldt, geldt immers niet voor de maatschappij waar zij onderdeel van uitmaken. Die samenleving zelf is weerbaar, en is in staat zich teweer te stellen tegen ongewenste uitingen en gedragingen die zij wel als verwerpelijk, maar niet als strafwaardig aanmerkt. Ze heeft in beginsel ook opvattingen voor lief te nemen die in brede kring worden verafschuwd.

Al hetgeen hiervoor als strijdig met de openbare orde is aangeduid, mag dan in brede lagen van de samenleving als verontrustend worden ervaren, een bedreiging van die samenleving zelf levert het niet op. Vanaf de oprichting van de vereniging in 1982 hebben over haar bestaan en haar activiteiten heftige maatschappelijke debatten plaatsgehad, maar sinds die tijd is van daarmee verband houdende maatschappelijke ontwrichting of de dreiging van ontwrichting geen sprake geweest.

Recente schokkende onthullingen omtrent pedoseksualiteit, met name die over het verleden van de katholieke kerk en in de Amsterdamse zedenzaak, hebben de weerstand tegen pedofilie hoog doen oplaaien. Het gaat echter te ver om dat gegeven te koppelen aan de werkzaamheid van de vereniging, en in die samenhang een argument te zien voor het standpunt dat de maatschappij nu wel dreigt te worden ontwricht. Door dat toch te doen, miskent het Openbaar Ministerie de kracht en flexibiliteit van de democratische fundamenteën

en van het nut en de noodzaak van maatschappelijk debat. Daarvoor dient het recht ruimte te laten, ook als dat pijnlijk is en weerstand oproept.

Het hof concludeert dat niet is gebleken van enige werkzaamheid van de vereniging waarvan de ongestoorde voortzetting en navolging in onze democratische rechtstaat op straffe van ontwrichting niet (langer) kan worden geduld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ6041

Zaaknummer: 200.113.338/01

Wetsartikelen: 2:20 BW, 2:23 lid 1 BW, 2:19 BW, 2:19 lid 4 BW en 2:19 lid 5 BW

RECHTSPRAAK

Conservatrix/bedrijf 1 en X

Bestuurdersaansprakelijkheid op de grond dat de bestuurder ten onrechte geen rekening gehouden heeft met de te verwachten mogelijkheid dat het vonnis van de rechtbank door het hof vernietigd zou worden en de vennootschap waar hij bestuurder van was de, op grond van het vonnis, betaalde som zou moeten restitueren

Op 17 oktober 2007 heeft Conservatrix ter uitvoering van een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis van de rechtbank Utrecht van 10 oktober 2007 een bedrag van € 96.047,86 aan de Stichting Dertengelden van de toenmalige advocaat van bedrijf 1 voldaan, nadat de advocaat van bedrijf 1 had gesommeerd om binnen acht dagen tot voldoening aan het vonnis over te gaan. Op 25 oktober 2007 is het bedrag van € 89.857,53 door die advocaat naar bedrijf 1 overgeboekt. Bedrijf 1 heeft op 26 oktober 2007 € 85.000 overgemaakt aan haar enige aandeelhouder en bestuurder bedrijf 2, waarvan X de enige bestuurder is. Voormeld vonnis is vernietigd en de reconventionele vorderingen van bedrijf 1 zijn alsnog afgewezen. Bedrijf 1 is niet overgegaan tot terugbetaling van het door Conservatrix betaalde bedrag. Bij brief heeft Conservatrix aan X en bedrijf 1 laten weten dat zij X, naast bedrijf 1, in privé aansprakelijk stelt voor restitutie van het bedrag van € 96.047,86.

De vorderingen jegens bedrijf 1 zijn toegewezen. De vorderingen jegens X zijn afgewezen. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat niet is komen vast te staan dat X rekening moest houden met de mogelijkheid dat bedrijf 1 niet in staat zou zijn het verschuldigde bedrag te restitueren. Hiertegen is de grief van Conservatrix gericht.

Het hof stelt voorop dat, op grond van vaste jurisprudentie, X als bestuurder aansprakelijk is voor het niet nakomen door bedrijf 1 van haar terugbetalingsverplichting, indien het handelen of nalaten van X zodanig onzorgvuldig is geweest dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt.

Het hof stelt ook dat het in beginsel aan Conservatrix is om te stellen (en zo nodig te bewijzen) dat aan deze vereisten voor aansprakelijkheid door X is voldaan, doch dat op X bij

het voeren van verweer op dit punt een verzwaarde stelplicht rust daar hij toegang heeft tot de (financiële) stukken waaruit dat zou kunnen blijken.

Partijen twisten over de vraag of X ernstig rekening had moeten houden met de mogelijkheid dat bedrijf 1 in geval van vernietiging van het vonnis niet in staat zou zijn het bedrag van € 96.047,86 aan Conservatrix te restitueren.

Het hof oordeelt dat het ervoor gehouden moet worden dat X wist, dan wel er ernstig rekening mee moest houden, dat bedrijf 1 in geval van vernietiging van het vonnis van de rechtbank Utrecht van 10 oktober 2007, niet uit haar eigen (nog te genereren) winsten in staat zou zijn het aan Conservatrix verschuldigde bedrag te restitueren.

Daarmee komt het hof toe aan de stelling van X dat het vertrouwen dat bedrijf 1 aan een mogelijke restitutieplichting zou kunnen voldoen, steunde op de verwachting dat bedrijf 1 haar opeisbare vordering van € 200.000 op bedrijf 2 zou weten te incasseren. Aangenomen dat bedrijf 1 inderdaad een (opeisbare) vordering van € 200.000 op bedrijf 2 had, heeft X echter onvoldoende feitelijk toegelicht dat hij ervan uit mocht gaan dat bedrijf 2 dit bedrag (althans in elk geval het bedrag van € 85.000) te zijner tijd aan bedrijf 1 zou kunnen terugbetalen. Het hof oordeelt dan ook dat X onvoldoende gemotiveerd heeft gesteld dat hij er in oktober 2007 van uit mocht gaan dat er een reële kans op betaling van Beheersmaatschappij Floris aan bedrijf 2 bestond.

Het voorgaande brengt met zich dat als onvoldoende gemotiveerd betwist is komen vast te staan dat X als bestuurder van bedrijf 1 onrechtmatig heeft gehandeld jegens Conservatrix. Hij is derhalve persoonlijk aansprakelijk voor het niet-nakomen door bedrijf 1 van haar terugbetalingsverplichting. Anders dan X heeft betoogd, treedt het verzuim bij een verbintenis voortvloeiende uit onrechtmatige daad in zonder ingebrekestelling. Nu het in casu gaat om een verplichting tot schadevergoeding in verband met een door X gepleegde onrechtmatige daad, is de gevorderde wettelijke handelsrente ex artikel 6:119a BW niet toewijsbaar. Over deze schadevergoeding is slechts wettelijke rente ex artikel 6:119 BW toewijsbaar.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:BZ6228

Zaaknummer: 200.105.517

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X en Y/R en S---R en S/X en Y

Bestuurdersaansprakelijkheid. 2:15 jo 2:256 (oud), 6:248, 7:408; 2:9 (oud), 2:16 jo 2:245 BW. Verklaring voor recht en schadevergoeding gevorderd wegens onregelmatige c.q. onrechtmatige beëindiging managementovereenkomst en dienstverleningsovereenkomst. Beroep op buitengerechtelijke ontbinding managementovereenkomst slaagt. Beëindiging overeenkomst niet onregelmatig of onrechtmatig. Bestuursbesluit tot het aangaan van de dienstverleningsovereenkomst is weliswaar vernietigbaar wegens een gebrek in de besluitvorming, maar dienstverleningsovereenkomst zelf is op die grond niet vernietigbaar. Vennootschap blijft jegens de wederpartij gebonden. In reconventie staat vast dat de bestuurder onbehoorlijk bestuur kan worden verweten, wegens het niet voldoen aan de informatieplicht jegens de AVA. Comparitie gelast om overige verwijten te onderzoeken

Y is eind 2000 met persoon 1 gestart met een onderneming, die in de loop van de tijd is uitgebouwd en uitgegroeid tot de werkmaatschappijen bedrijf 1 en S.

De aandelen in bedrijf 1 worden via de tussenholding R gehouden door bedrijf 2 (95%) en X (5%). De aandelen in S worden gehouden door bedrijf 2 (95%) en X (5%). De aandelen in bedrijf 2 worden gehouden door persoon 2 (60%) en zijn zonen persoon 3 (20%) en voormelde persoon 1 (20%). Alle aandelen in X worden gehouden door Y.

Van R was Y bestuurder van 24 november 2000 tot 19 augustus 2011. Zijn medebestuurders waren persoon 1, persoon 4 en persoon 3 en persoon 5.

Van S, was Y enig bestuurder van 12 mei 2006 tot 19 augustus 2011. Persoon 4 was procuratiehouder met volledige volmacht van S van 12 mei 2006 tot 1 augustus 2011. Persoon 3 en persoon 5 zijn vanaf 30 mei 2011 bestuurders van S.

Y verrichtte zijn werkzaamheden voor R en S op basis van een tweetal managementovereenkomsten tussen R en S enerzijds en X anderzijds. X stelde hem als bestuurder beschikbaar. X factureerde per maand aan R en S voor de werkzaamheden van Y als hun statutair bestuurder.

Tussen S en X is met ingang van 1 mei 2008 een dienstverleningsovereenkomst gesloten, op basis waarvan de echtgenote van Y voor S administratieve werkzaamheden diende te verrichten. In het kader van de uittreding van een bedrijf als aandeelhouder van R hebben onder andere de toenmalige aandeelhouders en bestuurders, waaronder Y, met R een regeling getroffen, die is neergelegd in een Term Sheet.

Op de aandeelhoudersvergaderingen van 19 augustus 2011 is besloten Y met onmiddellijke ingang als bestuurder van R en S te ontslaan. Eveneens zijn de managementovereenkomsten tussen R en S enerzijds en X anderzijds met onmiddellijke ingang ontbonden. Tevens is de dienstverleningsovereenkomst tussen S en X om dezelfde omstandigheden met onmiddellijke ingang ontbonden. Er wordt door X en Y een verklaring voor recht en schadevergoeding gevorderd wegens onregelmatige c.q. onrechtmatige beëindiging managementovereenkomst en dienstverleningsovereenkomst.

X en Y aan de ene kant en R en S aan de andere kant, hebben daarnaast verschillende vorderingen bij de rechtbank neergelegd. Die worden nu over en weer besproken.

De rechtbank overweegt als volgt. Vooraf wordt overwogen dat de Wet vereenvoudiging en flexibilisering BV-recht en de invoeringswet op 1 oktober 2012 in werking zijn getreden. Vervolgens is op 1 januari 2013 de Wet bestuur en toezicht in werking getreden. De hoofdregel van het overgangsrecht is dat deze wetgeving onmiddellijke werking heeft. Dit betekent dat de nieuwe wetten in beginsel niet van toepassing zijn op feiten die voor de inwerkingtreding hebben plaatsgevonden. De invoering brengt in beginsel ook geen wijziging in bestaande rechten. De bepalingen van boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, zoals deze golden voor de invoering van de nieuwe wetten hebben derhalve nog gelding in de rechtsverhouding tussen partijen met betrekking tot nagenoeg alle voorliggende geschilpunten.

De rechtbank overweegt met betrekking tot de beëindiging Dienstverleningsovereenkomst als volgt.

S stelt dat de vernietigbaarheid van de dienstverleningsovereenkomst met name is gestoeld op het feit dat er een gebrek in de besluitvorming was, ten aanzien van het aanwijzen van een vertegenwoordiger bij het aangaan van de dienstverleningsovereenkomst in verband met tegenstrijdige belangen van Y met de vennootschap.

Uit de jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat van een tegenstrijdig belang in de zin van artikel 2:256 (oud) BW ook sprake kan zijn in de situatie dat de bestuurder (als wederpartij van de vennootschap) in hoedanigheid optreedt, bijvoorbeeld als bestuurder van een andere rechtspersoon wiens belangen hij ook dient te behartigen. In het onderhavige geval, waarin S een overeenkomst sluit met X – van welke vennootschap Y enig aandeelhouder en bestuurder is – kan sprake zijn van een dergelijk kwalitatief tegenstrijdig belang. In geval van een (kwalitatief) tegenstrijdig belang is de aandeelhoudersvergadering op grond van artikel 2:256 (oud) BW bevoegd een bijzondere vertegenwoordiger aan te wijzen. De Hoge Raad heeft voorts bepaald dat in het algemeen op het bestuur de plicht rust om de aandeelhoudersvergadering zo tijdig te informeren over de aanwezigheid van een tegenstrijdig belang, dat zij in de gelegenheid is deze bevoegdheid uit te oefenen. Het dwingendrechtelijk karakter van de laatste volzin van artikel 2:256 (oud) BW brengt met zich dat deze informatieplicht van de bestuurder ook geldt in gevallen als de onderhavige, waarin in de statuten is opgenomen dat een directeur – in geval van een tegenstrijdig belang – bevoegd blijft de vennootschap te vertegenwoordigen. Wordt nagelaten deze informatie te verschaffen, dan is een door het bestuur in een dergelijk geval genomen besluit vernietigbaar ex artikel 2:15 BW. (HR 3 mei 2002, NJ 2002, 393 Brandao/Joral).

Y is enig aandeelhouder en bestuurder van X. Er is derhalve sprake van een persoonlijk of door zijn betrokkenheid bij een ander met dat van de rechtspersoon niet parallel lopend belang, waardoor Y als bestuurder niet in staat moet worden geacht het belang van de vennootschap en de daaraan verbonden onderneming te bewaken op een wijze die van een integer en onbevooroordeeld bestuurder mag worden verwacht. Dit belang is zodanig onverenigbaar met dat van de vennootschap dat in redelijkheid kan worden betwijfeld of Y zich bij zijn handelen uitsluitend laat leiden door het belang van de vennootschap en de daaraan verbonden onderneming. Hij had als enig aandeelhouder van X, alsook gelet op het feit dat zijn echtgenote de overeengekomen werkzaamheden zou verrichten, een belang bij het verkrijgen van een zo hoog mogelijke prijs voor de werkzaamheden terwijl S belang had bij een zo laag mogelijke prijs. Y had dus een met het belang van de vennootschap conflicterend belang.

Het had op de weg van Y gelegen de aandeelhoudersvergadering van S van zijn tegenstrijdig belang op de hoogte te stellen. Het feit dat persoon 4 S heeft vertegenwoordigd bij het aangaan van de dienstverleningsovereenkomst doet aan de informatieplicht jegens de aandeelhoudersvergadering –

die immers ook in dat geval dwingendrechtelijk is voorgeschreven – niet af. Het verzuim van deze informatieverplichting brengt mee dat het bestuursbesluit vernietigbaar is, maar de externe vertegenwoordigingshandeling wordt hierdoor niet geraakt. In artikel 17 van de

statuten is bepaald dat bij een tegenstrijdig belang elke directeur bevoegd blijft de vennootschap te vertegenwoordigen, zodat S bij het aangaan van de dienstverleningsovereenkomst door persoon 4 bevoegd is vertegenwoordigd en deze derhalve rechtsgeldig tot stand is gekomen, zodat S jegens de wederpartij X in principe aan de dienstverleningsovereenkomst is gebonden ook al is deze onder invloed van een tegenstrijdig belang tot stand gekomen.

De conclusie van het voorgaande is dat het bestuursbesluit tot het aangaan van de dienstverleningsovereenkomst weliswaar vernietigbaar is wegens een gebrek in de besluitvorming, maar dat de dienstverleningsovereenkomst zelf op die grond niet vernietigbaar is.

De rechtbank oordeelt met betrekking tot de managementovereenkomsten en interne aansprakelijkheid als volgt. De vraag die beantwoord moet worden is of, en zo ja in hoeverre, Y zijn taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld in de zin van artikel 2:9 (oud) BW. Indien de onbehoorlijke taakvervulling komt vast te staan, is daarmee tevens de tekortkoming van X in de nakoming van de managementovereenkomsten en de schadeplichtigheid van Y en X in beginsel gegeven. In het kader van artikel 2:9 (oud) BW dient naar objectieve maatstaven beoordeeld te worden in hoeverre een bestuurder naar inzicht en zorgvuldigheid heeft gehandeld die mag worden verwacht van een bestuurder die voor zijn taak is berekend en deze nauwgezet vervult, waarbij tot in aanmerking te nemen omstandigheden onder meer behoren de aard van de door de rechtspersoon uitgeoefende activiteiten, de in het algemeen daaruit voortvloeiende risico's, de taakverdeling binnen het bestuur, de eventueel voor het bestuur geldende richtlijnen en de gegevens waarover de bestuurder beschikte of behoorde te beschikken ten tijde van de aan hem verweten beslissingen of gedragingen.

De rechtbank overweegt dat de artikelen 2:8 en 2:9 (oud) BW met zich brengen dat het een bestuurder in beginsel niet vrij staat een rechtstreeks met de vennootschap concurrerende onderneming in het leven te roepen, laat staan om daarbij gebruik te maken van bedrijfsdebet van de vennootschap. Vast staat dat bedrijf 5 een met R concurrerende onderneming is, zodat het bestuur van R in beginsel een ernstig verwijt treft terzake van de met R concurrerende activiteiten van bedrijf 5 en dienaangaande schadeplichtig is jegens R.

Op basis van de e-mailcorrespondentie tussen partijen staat vast dat persoon 4 met R heeft afgesproken dat bedrijf 5 zich niet zou richten op de overheidsmarkt. Uit deze e-mailcorrespondentie volgt niet dat persoon 4 en R een onderscheid hebben gemaakt ten aanzien van de verschillende kolommen binnen de overheidsorganisaties. De stelling van Y dat bedrijf 5 zich alleen op de afdeling Groen en onderhoud en niet op de besluitvormingskolom van gemeenten heeft gericht, doet er dan ook niet aan af dat bedrijf 5

zich tegen de afspraak met R in heeft gericht op de overheidsmarkt. Conclusie is dan ook dat Y als bestuurder in beginsel een ernstig verwijt van onbehoorlijk bestuur treft. Indien komt vast te staan dat gebruik is gemaakt van bedrijfsdebet van R, kan dit een verzwaring van de ernst van het verwijt opleveren. De rechtbank heeft behoefte aan nadere inlichtingen van partijen om de ernst van het verwijt te kunnen bepalen.

De rechtbank oordeelt met betrekking tot de verhoging van de managementvergoeding als volgt.

Een bezoldigingsbepaling in de managementovereenkomsten heeft, gelet op het bepaalde in artikel 2:245 BW en nu niet is gesteld dat de statuten een afwijkende regeling bevatten, voorafgaande goedkeuring van de aandeelhoudersvergadering van R en S. Vast staat dat de managementovereenkomsten met de daarin opgenomen bezoldigingsbepalingen door persoon 4 namens S en R zijn ondertekend maar niet vooraf ter goedkeuring aan de aandeelhoudersvergadering zijn voorgelegd. Y heeft als bestuurder ernstig verwijtbaar gehandeld door het bezoldigingsvoorstel niet vooraf aan de aandeelhoudersvergadering voor te leggen. Van een statutair bestuurder mag immers in beginsel worden verwacht dat hij de regels omtrent bezoldiging kent, dan wel daar enig onderzoek naar doet.

Gelet op het bepaalde in artikel 2:245 BW, nu niet is gesteld dat de statuten een afwijkende regeling bevatten, is het bezoldigingsbesluit daardoor onbevoegd genomen. De Hoge Raad heeft bepaald dat een onbevoegd genomen bezoldigingsbesluit nietig is (HR 15 september 1995, NJ 1996, 139). Op grond van artikel 2:16 lid 2 BW kan de nietigheid aan een derde (in dit geval X) worden tegengeworpen, tenzij de derde te goeder trouw was. In dit geval moet het ervoor worden gehouden dat X als persoonlijke vennootschap van Y het gebrek in de besluitvorming behoorde te kennen, dus niet te goeder trouw kan worden aangemerkt. Zoals hiervoor reeds overwogen, mag van een statutair bestuurder in beginsel worden verwacht dat hij de regels omtrent bezoldiging kent, dan wel daar enig onderzoek naar doet.

De rechtbank oordeelt met betrekking tot het ontslagbesluit als volgt.

X en Y hebben gevorderd bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, dat voor recht wordt verklaard dat het ontslag van Y als bestuurder onrechtmatig is en de opzeggingen van de managementovereenkomsten respectievelijk de dienstverleningsovereenkomst onregelmatig zijn gegeven c.q. kennelijk onredelijk zijn. Y vordert niet om het ontslagbesluit nietig te verklaren dan wel te vernietigen. In rechte staat derhalve vast dat vanuit vennootschapsrechtelijk oogpunt sprake is van een onaantastbaar rechtsgeldig ontslagbesluit.

Y stelt dat het ontslagbesluit onrechtmatig is jegens hem. De rechtbank overweegt het

volgende. De gestelde onrechtmatigheid heeft blijkens de ingestelde vorderingen tot doel de ontbinding c.q. opzegging van de managementovereenkomsten aan te vechten. De rechtbank ziet niet in welk belang Y heeft bij deze verklaring voor recht, nu de gevorderde schadevergoedingen bij toewijzing in het vermogen van X zullen vallen, zoals ook is gevorderd. Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling van de vorderingen de rechtbank aandacht dient te besteden aan de vraag of het ontslag van Y al dan niet onrechtmatig was. Gelet op de formulering van de gevorderde verklaring voor recht gaat het er dan om dat als dit ontslag onrechtmatig wordt geoordeeld, dit onrechtmatig is jegens X (omdat hierdoor de managementovereenkomsten zijn beëindigd) en de rechtbank niet toekomt aan enig onderzoek of dit ontslag ook onrechtmatig is jegens Y zélf nu van enig belang voor Y niet is gebleken. De overige vorderingen beogen te bewerkstelligen dat aan X door S en R op verschillende grondslagen bedragen dienen te worden betaald. Dat zijn dus evenmin vorderingen die aan Y toekomen. Een en ander leidt ertoe dat de rechtbank Y in alle vorderingen in conventie bij gebrek aan belang niet-ontvankelijk dient te verklaren.

De rechtbank zal wederom een comparitie bevelen om inlichtingen over de zaak te vragen en om te onderzoeken of partijen het op een of meer punten met elkaar eens kunnen worden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6100

Zaaknummer: 398558 / HA ZA 12-283

Wetsartikelen: 2:15 BW, 2:256 (oud) BW, 6:248 BW, 7:408 BW, 2:9 (oud) BW, 2:16 BW en 2:245 BW

RECHTSPRAAK

Uniekaas/X

Toepasselijk recht, IPR, bestuurdersaansprakelijkheid, betalingsonwil of selectieve wanbetaling. Ontvanger/Roelofsen. Vorderingen afgewezen

Uniekaas Nederland BV c.s. en Uniekaas Castricum BV (hierna: Uniekaas c.s.) zijn ondernemingen die zich hebben toegelegd op de groothandel in im- en export alsmede op- en overslag van zuivelproducten. X was met ingang van 1 november 1999 tot 10 augustus 2005 als landenmanager in dienst bij Uniekaas c.s. Uniekaas c.s. is van mening dat X jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld. Volgens Uniekaas c.s. kan X worden verweten dat hij heeft bewerkstelligd of heeft toegelaten dat de door hem bestuurde vennootschap Queserias de verplichtingen uit een door haar aangegane overeenkomst niet is nagekomen waardoor Uniekaas c.s. schade heeft geleden. Subsidiair heeft Uniekaas c.s. gesteld dat X jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld, omdat hem betalingsonwil dan wel selectieve wanbetaling kan worden verweten.

De rechtbank buigt zich in de eerste plaats over de vraag naar welk recht de door Uniekaas c.s. ingestelde vorderingen dienen te worden beoordeeld. Rome II is in het onderhavige geval niet van toepassing omdat de schadeveroorzakende handelingen zich hebben voorgedaan na 11 januari 2009. Evenmin is boek 10 van het Burgerlijk Wetboek (BW) van toepassing, omdat dit boek in werking is getreden met ingang van 1 januari 2012. Gelet op de tekst van artikel 3, aanhef en onder e van de WCC en gelet op de totstandkomingsgeschiedenis daarvan, ziet het artikel niet op persoonlijke aansprakelijkheden, zodat de WCC in het onderhavige geval ook niet van toepassing is. De rechtbank komt uit bij de WCOD. Op grond van artikel 5 van de WCOD dienen de door Uniekaas c.s. ingestelde vorderingen te worden beoordeeld naar Nederlands recht.

In het kader van Ontvanger/Roelofsen dient de rechtbank te beoordelen of X verweten kan worden dat hij heeft bewerkstelligd of heeft toegelaten dat de door hem bestuurde vennootschap Queserias de verplichtingen uit een door haar aangegane overeenkomst niet is nagekomen, waardoor Uniekaas c.s. schade heeft geleden. De vraag die in dat verband

beantwoord dient te worden is of X in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig ten opzichte van Uniekaas c.s. heeft gehandeld dat hem daarvan een persoonlijk en ernstig verwijt kan worden gemaakt.

De rechtbank kan Uniekaas c.s. niet volgen in haar stelling dat X als middellijk bestuurder van Queserias voor een bedrag van € 1.400.000 aan kaas heeft besteld en onbetaald heeft gelaten. Gelet hierop en gelet op de bekendheid van Uniekaas c.s. met de financiële situatie van Queserias ten tijde van de overname door X en ook daarna, het gehanteerde bedrijfsmodel en de keuze van Uniekaas c.s. om kaas te blijven leveren, ondanks het oplopende leverancierskrediet is de rechtbank van oordeel dat niet is komen vast te staan dat X zodanig onzorgvuldig heeft gehandeld dat hem daarvan persoonlijk en ernstig verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank zal de primaire grondslag voor de stelling van Uniekaas c.s. dat X jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld dan ook passeren.

De rechtbank kwalificeert de stelling van Uniekaas c.s. dat X onrechtmatig heeft gehandeld vanwege selectieve wanbetaling als onvoldoende onderbouwd. Ook de stelling dat sprake zou zijn van betalingsonwil is volgens de rechtbank onvoldoende onderbouwd door Uniekaas c.s. De rechtbank zal de subsidiaire grondslag, net als de primaire grondslag, voor de stelling van Uniekaas c.s. dat X jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld dan ook passeren. De vorderingen van Uniekaas c.s. worden door de rechtbank afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6207

Zaaknummer: C/17/119270/ HA ZA 12-111

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X c.s./Y c.s.

Vordering tot nietigverklaring van besluiten van een vereniging afgewezen; niet gerepliceerd; algemene ledenvergadering; bevoegdheid bijeenroepen; wettig bestuur; artikel 2:8 BW

Dit vonnis dient in samenhang gelezen met de zaak met ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6308.

Binnen een vereniging bestaat tussen de leden lange tijd onenigheid. Deze onenigheid is ontstaan nadat de voorzitter was afgetreden en niet bekend was 'wie het bestuur is'. Enige personen die zichzelf als bestuur beschouwden hebben een algemene ledenvergadering belegd en besluiten genomen. Vervolgens is door de vereniging een kort geding aangespannen tegen diegenen die meenden het bestuur te vormen. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat voorshands niet duidelijk is geworden bij wie het bevoegd gezag van de vereniging lag. Ten overvloede overwoog de voorzieningenrechter dat het in de rede lag dat de algemene vergadering als hoogste orgaan van de vereniging duidelijkheid kon verschaffen.

Naar aanleiding van een daaropvolgende algemene ledenvergadering beschouwen anderen zich als het bestuur. Zij beleggen opnieuw een algemene ledenvergadering waarop besluiten worden genomen. Eisers vorderen de verschillende in de tijd genomen beslissingen nietig te verklaren, althans te vernietigen. De vereniging voert verweer.

De rechtbank oordeelt als volgt. Kern van het geschil is de vraag of de verschillende besluiten van de vereniging op onregelmatige wijze – onbevoegd en in strijd met de statuten en artikel 2:8 BW – tot stand zijn gekomen. De rechtbank komt tot het oordeel dat de verschillende besluiten rechtmatig zijn genomen. Aangenomen moet dan ook worden dat de tijdens de vergadering van 22 juni 2008 genomen beslissingen rechtmatig zijn genomen. De rechtbank heeft bij dit oordeel laten meewegen dat het in het belang van alle partijen is dat duidelijkheid wordt geschapen over de rechtstoestand. Artikel 2:8 BW brengt mee dat partijen zich jegens elkaar hebben te gedragen naar hetgeen redelijkheid en billijkheid vorderen. Daarbij kan horen dat eiseres zich erbij neerleggen dat sprake is van een feitelijke splitsing die ook juridisch niet genegeerd kan worden. De rechtbank stelt vast dat eisers geen eigen bankrekening hebben, slechts beschikken over een deel van de administratie en zij de

verenigingsruimte niet meer gebruiken, terwijl de vereniging een formulier in het geding heeft gebracht waarop, naar moet worden aangenomen, een substantieel gedeelte van de leden van de vereniging hun handtekening heeft gezet onder de stellingen dat zij het bestuur als wettig bestuur accepteren en dat zij samen met dat bestuur een stabiele en sterke organisatie willen creëren. Een formulier waar eisers niet (meer) op hebben gereageerd, waar dat wel mogelijk was. Op basis van die gegevens moet worden aangenomen dat ook een aanmerkelijk deel van de leden van oordeel is dat de besluiten rechtmatig zijn. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6318

Zaaknummer: 339828 / HA ZA 09-2789

Wetsartikelen: 2:8 BW

RECHTSPRAAK

X c.s./Y c.s.

Vereniging; geldigheid verkoop vermogensbestanddelen; wettig bestuur; vertegenwoordiging; volmacht; statuten; algemene ledenvergadering (bijeenroepen, agenda, besluit, notulen); bescherming ex artikel 3:88 BW

Bij tussenvonnis heeft de rechtbank overwogen dat een vereniging die een vordering instelt waarbij de geldigheid van de verkoop van een van haar vermogensbestanddelen ter discussie wordt gesteld, in beginsel ontvankelijk is in haar vordering, tenzij – zoals gedaagden gemotiveerd hebben gesteld –

vast staat dat de personen die opdracht hebben gegeven tot het entameren van die procedure toen daartoe niet bevoegd waren, dan wel dat, gegeven de ontwikkelingen nadien, (de bevoegde organen binnen) de vereniging die procedure niet langer wenst (wensen) voort te zetten (in welk geval overigens afwijzing van de vordering meer voor de hand ligt dan niet-ontvankelijk verklaring). Op gedaagden rust de bewijslast. Deze procedure ziet op de beoordeling van die bewijslast.

Gedaagden hebben aangevoerd dat bij algemene ledenvergadering werd besloten de procedure te beëindigen, onder overlegging van de notulen van de vergadering. De vereniging betwist dat de vergadering op rechtsgeldige wijze is bijeengeroepen. Volgens de vereniging kunnen daarom aan eventuele besluiten die daar zijn genomen geen rechtsgevolgen worden verbonden, terwijl voorts de beëindiging van de procedure niet als agendapunt was opgenomen en de notulen zouden zijn gefabriceerd.

Terwijl deze zaak aanhangig was, was ook een andere zaak aanhangig gemaakt tussen andere verenigingsleden (ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6318). In die zaak werd onder meer gevorderd om het besluit tot beëindiging van deze procedure te beëindigen nietig te verklaren. Die vordering werd afgewezen, nu de besluiten werden genomen door een wettig bestuur.

De rechtbank acht op zichzelf hetgeen gedaagden hebben geproduceerd onvoldoende voor het bewijs. Daarbij is het volgende meegewogen. Op de agenda ten behoeve van de algemene

ledenvergadering staat niet de beëindiging van de procedure opgenomen, hetgeen volgens de statuten wel had gemoeten.

De rechtbank oordeelt voorts dat zij ambtshalve bekend is met het vonnis in voornoemde andere zaak. De rechtbank overweegt dat, aangezien er een bevoegd bestuur was, het besluit kon worden genomen om onderhavige procedure te beëindigen. Als dergelijk besluit genomen is, kan dat ertoe leiden dat onderhavige vordering niet kan worden toegewezen. Het vonnis in die andere zaak is evenwel gewezen tussen andere partijen (c.q. verenigingsleden).

Partijen worden in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over (de consequentie van) het vonnis in de andere zaak dat tussen andere verenigingsleden is gewezen en daarom ook de partijen in onderhavige procedure niet bindt. Het komt de rechtbank, gelet op de materiële verbanden tussen de procedures, echter hoogst ongewenst voor als er met elkaar niet-verenigbare beslissingen worden genomen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:BZ6308

Zaaknummer: 302626 / HA ZA 08-622

Wetsartikelen: 2:8 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Volendam/ABN Amro Bank N.V. (Safe Haven)

Safe Haven. Schadevaststelling en eigen schuld beleggers

Dit vonnis vormt het eindvonnis in de zogenoemde 'Safe Haven'-zaak, het is een vervolg op tussenvonnis Rb. Haarlem 30 mei 2012 (LJN BW9858). Ten aanzien van de Bank dient de rechtbank zich te buigen over de schadevaststelling van de individuele beleggers en de grootte van de vordering van die beleggers. Ten aanzien van de overige gedaagden (sub 2 en 3) dient de rechtbank ook de schade vast te stellen en de grootte van de daarmee samenhangende schadevergoeding. De rechtbank buigt zich eerst over een aantal onderwerpen dat door partijen herhaaldelijk bij een groot aantal beleggers in meer algemene zin aan de orde is gesteld en gaat daarna, per belegger, in op hetgeen de Stichting Volendam (hierna: de Stichting) en de ABN Amro Bank N.V. (hierna: de Bank) hebben gesteld ten aanzien van de schade.

De rechtbank oordeelt dat de Stichting terecht vergoeding vordert van die bedragen die op of na 15 oktober 1996 uit de valutapools op de Rekening zijn teruggestort en die vervolgens verloren zijn gegaan. Zoals de rechtbank in het tussenvonnis van 30 mei 2012 heeft overwogen, had de Bank per 15 oktober 1996 tot sluiting van de betreffende rekening moeten overgaan. De rechtbank stelt de schade van de individuele beleggers vast op € 1.735.780,72 en de vordering van die beleggers van wie de rechtbank heeft vastgesteld dat de Stichting als lasthebber is opgetreden op € 1.191.764,73. Aldus bedraagt de totale vordering van de Stichting op de Bank € 2.927.545,45.

De Stichting heeft zich er op beroepen dat de mate van eigen schuld van de beleggers op een lager aandeel dan 50% moet worden vastgesteld op grond van door haar genoemde jurisprudentie waaruit zou voortvloeien dat tekortschieten van professionele financiële dienstverleners in hun zorgplicht jegens niet-professionele beleggers bij de toepassing van artikel 6:101 BW zwaarder weegt dan fouten van particuliere beleggers. Met de Bank is de rechtbank van oordeel dat dit standpunt van de Stichting ongegrond is. De door haar genoemde jurisprudentie waarop zij haar standpunt baseert (waaronder HR 5 juni 2009, LJN BH2815 en HR 23 mei 1997, LJN ZC2376) heeft immers betrekking op een geheel andere situatie dan de onderhavige. In de bedoelde arresten ging het om de aansprakelijkheid van een

financiële instelling in de hoedanigheid van aanbieder van effectenlease-overeenkomsten. In het onderhavige geval daarentegen wordt de Bank niet het aanbieden van een product verweten, maar het (na 15 oktober 1996) beschikbaar stellen van de Rekening van Safe Haven. Alles afwegende oordeelt de rechtbank dat de mate van eigen schuld per belegger op 50% moet worden gesteld, zodat de vergoedingsplicht van de Bank met een dienovereenkomstig deel moet worden verminderd.

Ten aanzien van de overige gedaagden (sub 2 en 3), tegen wie verstek is verleend, stelt de rechtbank de door sub 2 en 3 te betalen schadevergoeding vast op € 6.977.721,25. De rechtbank overweegt dat de door de Bank gevoerde verweren mede ten voordele van gedaagden sub 2 en 3 kunnen strekken. Dit is in casu slechts in beperkte mate het geval. Ten aanzien van hen heeft de Stichting wel als lasthebber van de individuele beleggers te gelden. Met het opnemen van een vrijwaringsverplichting in het dictum acht de rechtbank de belangen van gedaagden sub 2 en 3 voldoende gewaarborgd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2013:BZ5487

Zaaknummer: 128987 / HA ZA 06-1330 e.a.

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

De Wolff Nederland Windenergie/GEP Nederland BV

De Wolff Nederland Windenergie (hierna: WNW) ontwikkelt ten behoeve van haar klanten windparklocaties, levert windmolens en onderhoudt en beheert deze windparken. X, bestuurder van zowel GEP Nederland BV (hierna: GEP Nederland) als van de besloten vennootschap GEP Windturbine BV (hierna: GEP Windturbine), had, dan wel heeft, grondrechten met betrekking tot het ontwikkelen en exploiteren van windmolen(s)(parken). WNW stelt dat X als bestuurder van GEP Nederland en GEP Windturbine – de vennootschappen met wie WNW samenwerkingsovereenkomsten heeft gesloten – door zijn handelen dan wel nalaten zowel GEP Nederland als GEP Windturbine in een positie heeft gebracht dat deze niet (meer kunnen) nakomen, althans waardoor verhaal van de vorderingen illusoir is geworden

De rechtbank oordeelt in lijn met het Ontvanger/Roelofsen-arrest (Hoge Raad 8 december 2006, NJ 2006, 659) dat bij benadeling van een schuldeiser van een vennootschap door het onbetaald en onverhaald blijven van diens vordering, naast de aansprakelijkheid van de vennootschap ook, afhankelijk van de omstandigheden van het concrete geval, grond kan zijn voor aansprakelijkheid van degene die als bestuurder (i) namens de vennootschap heeft gehandeld dan wel (ii) heeft bewerkstelligd of toegelaten dat de vennootschap haar wettelijke of contractuele verplichtingen niet nakomt. De bestuurder moet een voldoende ernstig verwijt kunnen worden gemaakt.

De rechtbank gaat per vennootschap en – indien van toepassing – per project beoordelen of X aansprakelijk is op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank overweegt dat uit de omstandigheid dat GEP Nederland met betrekking tot het project Hellegatsplein op 1 februari 2008 met Kemperman & Partners in zee is gegaan, waarbij zij de grondrechten heeft overgedragen aan Kemperman & Partners, GEP Nederland niet langer in staat is (nog langer)

gevolg te geven aan de met WNW gesloten samenwerkingsovereenkomst. Met WNW is de rechtbank van oordeel dat GEP Nederland hiermee wanprestatie heeft gepleegd jegens WNW. De rechtbank is van oordeel dat X als bestuurder van GEP Nederland van de door GEP Nederland gepleegde wanprestatie een ernstig verwijt valt te maken, nu hij als bestuurder heeft bewerkstelligd dan wel heeft toegelaten dat GEP Nederland de door X ingebrachte grondrechten van het project Hellegatsplein buiten haar fiscale eenheid heeft vervreemd aan Kemperman & Partners en diensgevolge haar contractuele verplichtingen jegens WNW niet meer kan nakomen. Ten aanzien van GEP Windturbine is vast komen te staan dat de Kamer van Koophandel deze vennootschap ambtshalve heeft ontbonden. Als gevolg van de ontbinding kan GEP Windturbine niet langer haar contractuele verplichtingen jegens WNW nakomen. De rechtbank is van oordeel dat X als bestuurder hiervan een voldoende ernstig verwijt valt te maken. Immers, X wist, dan wel had redelijkerwijs behoren te weten, dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van GEP Windturbine tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen jegens WNW niet meer zou kunnen nakomen nu zij ontbonden is en derhalve ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade. De vordering om X te veroordelen tot betaling van een bij nader bij staat op te maken schadevergoeding, voor zover deze ziet op het project Hellegatsplein, zal dan ook worden toegewezen. De rechtbank wijst de vordering van WNW om voor recht te verklaren dat de op 1 februari 2008 gesloten overeenkomst tussen GEP Nederland en Kemperman & Partners middels de buitengerechtelijke verklaring van 28 februari 2012 is vernietigd, toe. WNW kan zich bij akte uitlaten in hoeverre concreet belang bestaat bij toewijzing van de vordering uit hoofde van onrechtmatige daad nu voor recht is verklaard dat de overeenkomst buitengerechtelijk is vernietigd. Iedere verdere beslissing wordt zowel in conventie als in reconventie aangehouden.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 13-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6236

Zaaknummer: 115716 / HA ZA 11-679

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator / Haremakel en Eurorouting en B

Bestuurdersaansprakelijkheid; schending publicatieplicht; causaal verband kennelijk onbehoorlijk bestuur en faillissement

B is enig aandeelhouder en bestuurder van Haremakel. Haremakel is op haar beurt enig aandeelhouder en bestuurder van ER Systemen en Eurorouting. ER Systemen verrichtte alleen voor Eurorouting werkzaamheden. In april 2010 is ER Systemen in staat van faillissement verklaard met benoeming van A tot curator. De curator vordert dat de rechtbank bij vonnis voor recht verklaart dat Haremakel hoofdelijk aansprakelijk is voor het tekort in het faillissement van ER Systemen op grond van artikel 2:248 BW en artikel 6:162 BW. De curator legt onder meer aan zijn vordering ten grondslag dat Haremakel haar bestuurstaak bij ER Systemen in de drie jaren voorafgaand aan het faillissement kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement van ER Systemen. Volgens de curator heeft Haremakel niet voldaan aan haar verplichtingen uit zowel artikel 2:10 BW (de boekhoudplicht) als artikel 2:394 BW (de publicatieplicht).

De rechtbank oordeelt als volgt. Ingevolge artikel 2:248 lid 2 BW heeft het bestuur zijn taak onbehoorlijk vervuld indien het niet heeft voldaan aan zijn verplichtingen uit de artikelen 2:10 BW (boekhoudplicht) of 2:394 BW (publicatieplicht). In het geval het bestuur niet aan voornoemde verplichtingen heeft voldaan, wordt vermoed dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement.

Het bestuur van een besloten vennootschap maakt – op grond van het bepaalde in artikel 2:210 lid 1 BW – binnen vijf maanden na afloop van het boekjaar een jaarrekening op. Deze termijn voor het opstellen van de jaarrekening kan met ten hoogste zes maanden worden verlengd door de algemene vergadering van aandeelhouders. De jaarrekening wordt vastgesteld door de algemene vergadering van aandeelhouders.

Op grond van het bepaalde in artikel 2:394 lid 1 BW is de rechtspersoon verplicht tot openbaarmaking van de jaarrekening binnen acht dagen nadat deze is vastgesteld. Indien de jaarrekening niet binnen twee maanden na afloop van de voor het opmaken voorgeschreven termijn is vastgesteld, dan moet het bestuur de opgemaakte – maar nog niet vastgestelde –

jaarrekening onverwijld publiceren (art. 2:394 lid 2 BW). In artikel 2:394 lid 3 BW is bepaald dat de rechtspersoon de jaarrekening uiterlijk dertien maanden na afloop van het boekjaar openbaar moet hebben gemaakt door deze bij het handelsregister te deponeren. Op grond van artikel 2:248 lid 6 BW kan een vordering, zoals de onderhavige, slechts worden ingesteld op grond van onbehoorlijke taakvervulling in de periode van drie jaren voorafgaande aan het faillissement. Voor de beoordeling van de onderhavige vordering is derhalve van belang of de uiterste datum voor publicatie van de jaarrekeningen al dan niet valt binnen een termijn van drie jaar vóór het faillissement.

Of tijdig een besluit tot verlenging van de termijn voor het opmaken van de jaarrekening is genomen, is ingevolge vaste jurisprudentie in het kader van de beoordeling van de vraag of een bestuurder in het kader van het bepaalde in artikel 2:248 lid 2 BW niet heeft voldaan aan de publicatieplicht niet van betekenis (zie HR 11 juni 1993, NJ 1993, 713). Voor de crediteuren is slechts van belang dat de jaarrekening niet later wordt gepubliceerd dan op het uiterste tijdstip dat in geval van verlenging van de termijn voor het opmaken geldt, dus uiterlijk dertien maanden na afloop van het boekjaar.

Met betrekking tot de vraag of de overschrijding van de termijn als onbelangrijk verzuim dient te worden aangemerkt, zodat van onbehoorlijk bestuur geen sprake is, oordeelt de rechtbank als volgt. Er is hier geen sprake van een overschrijding met slechts enkele dagen. Of een overschrijding van beperkte duur, waarvan hier wel sprake is, als een onbelangrijk verzuim kan gelden, hangt af van de omstandigheden van het geval, in het bijzonder van de redenen die tot termijnoverschrijding hebben geleid. Opmerking verdient dat aan deze omstandigheden hogere eisen moeten worden gesteld naar mate de termijnoverschrijding langer is. Stelplicht en bewijslast hiervoor rusten op de aangesproken bestuurder (HR 2 februari 1996, LJN ZC1981 en HR 20 oktober 2006, LJN AY7916). De rechtbank is van oordeel dat van een onbelangrijk verzuim geen sprake is.

Het vorenstaande leidt ertoe dat Haremakel niet heeft voldaan aan de op haar als bestuurder rustende verplichtingen ingevolge artikel 2:394 BW. Dit betekent dat Haremakel haar taak als bestuurder onbehoorlijk heeft vervuld en dat vermoed wordt dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. Dit vermoeden van causaal verband tussen onbehoorlijk bestuur en het faillissement kan door het bestuur echter worden weerlegd. De Hoge Raad heeft in zijn arresten van 20 oktober 2006, LJN AY7961 en van 30 november 2007, LJN BA6773 daarover het volgende overwogen:

- Een redelijke uitleg van artikel 2:248 lid 2 BW brengt mee dat voor het ontzenuwen van het daarin neergelegde vermoeden volstaat dat de aangesproken bestuurder aannemelijk maakt dat andere feiten of omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke

oorzaak van het faillissement zijn geweest.

- Stelt de bestuurder daartoe een van buiten komende oorzaak en de curator maakt hem het verwijt dat hij heeft nagelaten het intreden van die van buiten komende oorzaak te voorkomen, dan zal de bestuurder (tevens) feiten en omstandigheden moeten stellen en zo nodig aannemelijk maken waaruit blijkt dat dit nalaten geen onbehoorlijke taakvervulling oplevert.
- Als de bestuurder daarin slaagt, ligt het op de weg van de curator op de voet van artikel 2:248 lid 1 BW aannemelijk te maken dat nochtans de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

Hoewel in artikel 2:248 lid 2 BW geen cumulatieve schending van artikel 2:394 BW en artikel 2:10 BW als voorwaarde wordt gesteld om een onbehoorlijke taakvervulling te kunnen aannemen, zal de rechtbank ook ingaan op de door de curator gestelde schending van artikel 2:10 BW (de boekhoudplicht). De rechtbank ziet hiertoe aanleiding omdat bij de parlementaire behandeling ten aanzien van de invoering van artikel 2:248 BW is opgemerkt dat ingeval alleen de publicatieplicht is verwaarloosd, de bestuurders gemakkelijker het in artikel 2:248 lid 2 bedoelde tegenbewijs kunnen leveren dan indien tevens de boekhoudplicht is geschonden (Kamerstukken EK 1985-1986, 16 631, nr. 27b, p. 13). De curator heeft derhalve een zelfstandig belang bij de beantwoording van de vraag of er ook sprake is van schending van de boekhoudplicht.

Bij de beoordeling van die vraag stelt de rechtbank het volgende voorop. In artikel 2:10 BW is bepaald dat het bestuur van een rechtspersoon verplicht is van de vermogenstoestand van de rechtspersoon en van alles betreffende haar werkzaamheden, naar de eisen die voortvloeien uit deze werkzaamheden, op zodanige wijze een administratie te voeren en de daartoe behorende boeken, bescheiden en andere gegevensdragers op zodanige wijze te bewaren, dat te allen tijde de rechten van de rechtspersoon kunnen worden gekend (HR 11 juni 1993, NJ 1993, 713). Dat de administratie van een rechtspersoon moet worden gevoerd 'naar de eisen die voortvloeien uit de werkzaamheden van die rechtspersoon', brengt mee dat de inrichting van de administratie niet voor iedere rechtspersoon aan dezelfde eisen zal hoeven te voldoen. Die eisen hangen mede af van de aard en opzet, alsmede de organisatie van de onderneming van de rechtspersoon en haar werkzaamheden. Daarbij gaat het erom dat het bestuur op verantwoorde wijze beslissingen kan nemen op basis van betrouwbare informatie over de financiële positie van de vennootschap en dat uit die informatie, ook voor een faillissementscurator, een eenduidig en getrouw beeld volgt van de rechten en verplichtingen van de rechtspersoon (Hof Leeuwarden 3 april 2012, LJN BW0725). Van schending van de boekhoudplicht is naar het oordeel van de rechtbank echter geen sprake.

Haremakel c.s. heeft voorts gesteld dat andere feiten of omstandigheden dan haar onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Volgens de rechtbank heeft de curator de door Haremakel c.s. gestelde feiten en omstandigheden niet (voldoende) weersproken. Hieruit volgt dat het in artikel 2:248 lid 2 BW neergelegde vermoeden – mede doordat er geen sprake is van schending van de boekhoudplicht – door Haremakel c.s. is ontzenuwd.

De rechtbank stelt, met betrekking tot bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 BW, voorop dat uit vaste jurisprudentie volgt dat een bestuurder van een vennootschap voor schade van de schuldeiser aansprakelijk kan worden gehouden indien zijn handelen of nalaten als bestuurder ten opzichte van de schuldeiser in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig is dat hem daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Van een dergelijk ernstig verwijt zal in ieder geval sprake kunnen zijn als komt vast te staan dat de bestuurder wist of redelijkerwijze had behoren te begrijpen dat de door hem bewerkstelligde of toegelaten handelwijze van de vennootschap tot gevolg zou hebben dat deze haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade (HR 8 december 2006, JOR 2007/38). Of sprake is van een dergelijk voldoende ernstig persoonlijk verwijt dient te worden beoordeeld met inachtneming van alle omstandigheden van het geval.

De door de curator genoemde feiten en omstandigheden acht de rechtbank onvoldoende om een persoonlijk en voldoende ernstig verwijt aan de zijde van Haremakel aan te nemen.

Ten slotte kan ook niet als uitgangspunt worden aanvaard dat een bestuurder in beginsel gehouden is zijn privévermogen ter beschikking te stellen als (tijdelijke) voorziening tegen liquiditeitsnood van de door hem geleide vennootschap, ook niet indien de bestuurder al eens als geldschieter van de vennootschap heeft gefungeerd. Er dient de nodige terughoudendheid te worden betracht bij het aannemen van persoonlijke aansprakelijkheid van een bestuurder wegens het achterwege laten van pogingen aanvullende financiering te krijgen teneinde aan de verplichtingen van een op dat moment (overigens) niet solvabele vennootschap te voldoen (Hof Amsterdam 14 februari 2012, LJN BW1995).

De slotsom is dat de vorderingen van de curator jegens Haremakel zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 03-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2013:BZ6198

Zaaknummer: 115525 / HA ZA 11-664

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW, 2:394 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

IP en H&S Foodtrans/Intermodal en Y

Vraag of er sprake is van een schending van verplichtingen van aandeelhouders. Geen aandeelhoudersovereenkomst tot stand gekomen

IP en H&S Foodtrans stellen primair schade te hebben geleden als gevolg van niet-nakomen van de aandeelhoudersovereenkomst en niet-naleven van de statuten van IP door Intermodal en Y. Subsidiair vorderen zij veroordeling van Intermodal en Y om de verplichtingen uit de aandeelhoudersovereenkomst en de statuten van IP na te komen. Daartoe stellen IP en H&S Foodtrans dat Intermodal en Y onrechtmatig handelen jegens hen door de hier bedoelde verplichtingen niet na te komen.

IP, H&S Foodtrans, H&S Group en Intermodal zijn met elkaar verbonden via de joint venture IP. H&S Foodtrans was vanaf het begin bedoeld als joint venture-partner, terwijl zij de belangrijkste opdrachtgever van OOO IP was via H&S Group. Hierbij komt dat H&S Foodtrans, zoals Intermodal en Y wisten, althans behoorden te weten, grote bedragen aan IP heeft geleend, die deze aan OOO IP doorleende, en dat dit gebeurde omdat Intermodal tekortschoot in de nakoming van haar verplichtingen uit de aandeelhoudersovereenkomst. De instemming van Intermodal met de uitgangspunten van de joint venture – exploitatie voor eigen rekening en risico door de betrokken partijen – wekte bij IP en H&S Foodtrans het vertrouwen dat zij haar verplichtingen uit de aandeelhoudersovereenkomst zou nakomen. Intermodal en Y voeren verweer.

De rechtbank overweegt als volgt. De aandeelhoudersovereenkomst staat centraal in het betoog van eiseressen. Deze bestaat volgens Intermodal en Y niet. Hierbij beroepen zij zich mede op het vonnis van 13 oktober 2010 van de rechtbank van Arnhem (zaaknummer/rolnummer: 199293/HA ZA 10-754). Ten onrechte echter lijken zij te stellen dat ten gevolge van dit vonnis, waarvan geen hoger beroep is ingesteld, thans tussen partijen vaststaat dat de aandeelhoudersovereenkomst niet bestaat. Dit standpunt vindt geen steun in het recht. Het staat slechts vast in de verhouding tussen Hebo Beheer en Intermodal. Het standpunt van gedaagden dat het entameren van de onderhavige procedure in verband met

het feit dat het vonnis van 13 oktober 2010 in kracht van gewijsde gegaan is, misbruik van recht oplevert, moet dan ook worden verworpen.

De ‘aandeelhoudersovereenkomst’ is gesloten tussen Hebo Beheer en Intermodal. De aandeelhoudersovereenkomst is echter niet gesloten tussen aandeelhouders. Hebo Beheer heeft de overeenkomst gesloten na overdracht van haar aandelen aan H&S Group en kon zich dus niet als zodanig binden. IP en H&S Foodtrans betogen dat het feit dat Intermodal wist van de overdracht van de aandelen door Hebo Beheer aan H&S Group, hetgeen zou blijken uit de verklaring van afstand voorkeursrecht, betekent dat Intermodal zich wel degelijk heeft willen binden tegenover de medeaandeelhouder H&S Group. Nog daargelaten dat de Verklaring afstand voorkeursrecht niet aantoont dat Intermodal wist van de aandelenoverdracht aan H&S Group, maar alleen dat zij op de hoogte was van het voornemen de aandelen in H&S Group in te brengen, kan deze redenering van IP en H&S Foodtrans niet gevolgd worden. De stelling van IP en H&S Foodtrans dat de aandeelhoudersovereenkomst Intermodal bindt, strandt op het gegeven dat de overeenkomst is gesloten door twee partijen die zich tegenover elkaar niet als aandeelhouders konden binden. Er was wel wilsovereenstemming tussen Hebo Beheer en Intermodal, maar deze ontbeerde het beoogde rechtsgevolg omdat Hebo Beheer niet de rechten en verplichtingen van een aandeelhouder van IP toekwamen.

IP en H&S Foodtrans stellen dat er wel degelijk een overeenkomst tussen de werkelijke aandeelhouders tot stand is gekomen. De vraag is dan of, hoewel de overeenkomst tussen niet-aandeelhouder Hebo Beheer en aandeelhouder H&S Group op papier gezet werd, wilsovereenstemming met dezelfde inhoud bestond tussen de beide aandeelhouders. Dit is niet het geval. Gesteld noch gebleken is dat H&S Group ten tijde van het sluiten van de aandeelhoudersovereenkomst beter wist dan dat haar moedermaatschappij Hebo Beheer aandeelhouder was. Bovendien blijkt uit de ondertekening van de aandeelhoudersovereenkomst dat ook Hebo Beheer zelf meende aandeelhouder te zijn. Aannemelijk is dat als dit anders was, het niet eens tot het sluiten van de pretense overeenkomst door Hebo Beheer gekomen zou zijn. Maar dat is een heel andere conclusie dan die van IP en H&S Foodtrans, die immers de conclusie trekken dat er een aandeelhoudersovereenkomst tussen Hebo Beheer en Intermodal bestaat.

Het komt erop neer dat er geen aandeelhoudersovereenkomst met het daarin beoogde rechtsgevolg tot stand gekomen is. De aandeelhoudersovereenkomst is dus geen overeenkomst die Intermodal en Y bindt. Nu alle verdere stellingen van IP en H&S Foodtrans gebouwd zijn rond het bestaan van de aandeelhoudersovereenkomst, behoeven hun overige stellingen geen bespreking meer. Hun vordering moet worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Nederland

Datum uitspraak: 27-02-2013

ECLI: ECLI:NL:RBONE:2013:BZ6419

Zaaknummer: C/05/234124 / HA ZA 12-673

Wetsartikelen: 6:119 BW